

Kommune over i en anden og ombendt, kan jo ogsaa der finde Sted. Skulde man altsaa konsekvent forfølge, hvad det ærede Medlem nu synes at ville gjøre gjældende, saa maa man komme til en Lovgivning om Hunde over hele Landet; men en saadan tror jeg ikke, der kan være Tale om at gennemføre, og for Dieblicket have vi jo Alle i Udvalget været enige om, at man skulde indskrænke sig til det, der forelæa, nemlig Spørgsmaalet om Hundene i Kjøbenhavn. Af den høitæredede Justitsministers Fordrag bliver det mig klart, at der dog er en videre gaende Forskjel mellem den høitæredede Justitsministers Opfattelse af Sagen og det af ham stillede Vædringsforslag og Udvalgets Opfattelse og dets Vædringsforslag; thi den høitæredede Minister sagde blandt Andet — og det forekommer mig at være det mest Betegnende —, at en Betingelse for, at der skulde ydes Erstatning, var, at der var begaaet en Uagtsomhed af Hundens Eier. Jeg veed ikke ret, hvad man skal forstaa derved; men Udvalgets Standpunkt er et andet. Udvalget mener, at den, der holder en Hund og lader den gaa løs, skal staa til Ansvar for, hvad Hunden gjør; thi andre Menneſter kunne ikke være tjente med, at en Mand holder en Hund, som han ikke har avet saaledes, at den ikke angriber Folk, vider dem og river deres Klæder itu, naar den kommer udenfor. Udvalgets Mening er altsaa den, at den, der vil holde en løsgaende Hund, skal opdrage den saaledes, at den ikke gjør Uret, ikke gjør Skade mod Nogen. Skulde der altsaa være Tale om nogen Forsømmelse, bliver det da, at Manden ikke har opdraget Hunden rigtig; men den Grundføtning, som Udvalget mener bør gjøres gjældende, er den, at Hundens Eier skal hvare for dens Forhold. Jeg skal naturligvis ikke udførligere komme ind paa Spørgsmaalet om de to Revisorer ved Brandkassen, men jeg kan dog ikke undlade i al mulig Korthed at bemærke, at ogsaa Høiesteret fandt vedkommende Revisorer skyldige i adskillig Forsømmelse. Spørgsmaalet bliver, om Omstændighederne vare saadanne, at Erstatning kunde iſendes, og derom har jo, som jeg har tilladt mig at anføre, ogsaa hos Domsfulene Meningerne været i høieste Grad forskjellig.

Justitsministeren (Melleman): Ja, det Sidste benægter jeg ikke; det er jo klart nok, men det kommer egentlig slet ikke det ved, som jeg sagde. Hvad jeg bemærkede, var nemlig kun, at det Spørgsmaal, der forelæa i denne Sag, ikke var, om der var begaaet Forsømmelse af vedkommende Revi-

forer, men om det Tab, Aktionærene havde lidt, var saaledes med Nødvendighed foraarjaget ved den af Revisorerne udviste Forsømmelse, at de derfor vare forpligtede til Erstatning. Hvad den foreliggende Sag angaar, maa jeg gjøre opmærksom paa, at der ikke er den Forskjel mellem mig og det ærede Udvalg, at jeg mener, at man ikke skal staa til Ansvar for sin Hund. Det mener jeg ogsaa, at man skal, og det ligger ogsaa i mit Vædringsforslag, men jeg mener, at dette Ansvar skal indskrænke sig til det almindelige Erstatningsansvar, man har for enhver anden Skade, der maatte udgaa fra En, f. Ex. den Stade, som Ens Hest eller Ko kan gjøre, men derimod vil Udvalget gaa videre og paalægge et ganske særligt Ansvar for Hunde, mere end for andre Kreaturer, for den Skade, de foraarjage. Det er Forskjellen; og jeg har ment, at efter Lovgivningens almindelige Regler maatte Betingelserne for, at man kunde paalægge Nogen det videregaende Ansvar, være den, at der forelæa en Uagtsomhed fra hans Side. Det at opdrage sin Hund kan være godt nok, men har man Lov til at lade sin Hund gaa løs, forekommer det mig, at man maa sige, at der maa være særegne Grunde tilstede, foranledigede ved Eierenes Forhold, for at paalægge ham et saadant særligt Erstatningsansvar. At man skulde kunne opdrage sin Hund saaledes, at den under ingen Omstændigheder faldt paa at fare løs paa En eller Anden, tror jeg ikke; ialtsald forekommer det mig, at det er en altfor stor Fordring at stille i Henseende til Hundepædagogiken, en Fordring, som umulig kan tilfredsstilles af mere end en meget ringe Brøkdæl af Landets Hundeeiere, om den overhovedet kan tilfredsstilles af Nogen. Forresten er det ogsaa mit Vædringsforslags Hensigt netop at bidrage til at undgaa Uligheder ved at have samme Regel i Kjøbenhavn som i de tilgrændsende Kommuner. Det maa man lade den ærede kongevalgte Landsthingsmand (Kjosenørn), at han har Ret i, at der er noget besynderlig Anomalt i, at Erstatningsansvaret skal være forskjelligt i disse Tilfælde; naar en Hund, der hører hjemme paa gamle Kongevei, kommer ind og bider en Mand i Kjøbenhavn, skal Eieren betale ikke blot den egentlige Stade, efter hvad man ellers forstaaer ved Stade, men ogsaa for Lyde og Banskir, men naar en Hund fra Kjøbenhavn gaar ud paa gamle Kongevei og vider en Mand der, skal der ikke betales Mere end Erstatning efter de almindelige Regler. Denne Bemærkning har det ærede Medlem Ret i, og hvad der var hans Hovedhensigt med denne Bemærkning, var vel kun at fremhæve, at ved Udvalgets